

Marion van de Coolwijk

De regenboogbende

δ

HOOFDSTUK 1

Naar het zwembad

Hebben jullie de riem van Tonka al gevonden?

Mevrouw Zevenaar kijkt haar dochters aan.

Marloes en Imke schudden hun hoofd. Ze hebben geen flauw idee waar de hondenriem is.

Dan gaan jullie maar eens goed zoeken, dames! zegt hun moeder boos. Als jullie zo graag willen zwemmen, dan zal ik haar uit moeten laten!

Mevrouw Zevenaar draait zich om en loopt de kamer uit.

Imke kijkt haar zus aan. Verdorie, net nu we naar het zwembad willen, is de riem van Tonka zoek!

Ik snap er niets van. Een half uur geleden hebben we haar nog uitgelaten. En toen heb ik de riem aan de kapstok gehangen, waar hij altijd hangt.

Marloes knikt. Ja, dat dacht ik ook! Maar nu is hij spoorloos verdwenen!

De twee zusjes lopen naar de gang. Misschien is de riem op de grond gevallen... Imke kijkt onder de kapstok, maar ze ziet niets.

Imke en Marloes zijn tweelingzusjes, die verschrikkelijk veel op elkaar lijken. Pas als je ze goed kent, kun je ze uit elkaar houden. Toch zijn ze verschillend van karakter. Imke durft alles en heeft op school altijd met iedereen veel lol. Marloes is wat stiller. Ze leest veel en ze kan heel goed leren. En daar is Imke best weleens jaloers op, want zij vindt leren helemaal niet leuk. Ze speelt liever buiten, dan met haar neus in een boek te zitten.

Tonka is eigenlijk een politiehond. Ze heeft vroeger op de politieschool gezeten. Het is een slim beestje. Maar niet alle opgeleide honden mogen ook bij de politie gaan werken. Alleen de alle slimste mogen dat.

De vader van Marloes en Imke is rechercheur van politie in de nabijgelegen stad. Hij heeft Tonka mee naar huis genomen, omdat hij het toch wel een veilig idee vond, dat er een politiehond bij zijn dochters in de buurt zou zijn. Imke en Marloes hebben namelijk samen met hun buurmeisjes Katja en Tanja Vierslag een detectivebureau: 'De vier speurneuzen'.

Er zijn al heel wat mysteries opgelost door de vier meisjes.

Plotseling komt Tonka vanuit de tuin naar binnen lopen. Waf, waf, waf! Tonka duwt met haar snuit tegen Imke, die onder de kapstok tussen alle tassen en schoenen naar de riem zoekt.

Tjeetje! roept ze lachend. Wat doe je nou?

Tonka begint te kwispelen. Ze loopt naar de deur.

Imke staat op. Nee, Tonka! Er wordt nu niet gespeeld. Vertel ons eerst maar eens waar je riem is gebleven!

Tonka spitst haar oren. Heel even is het stil in de gang. Imke en Marloes kijken hun hond nieuwsgierig aan. Zou Tonka soms weten waar haar riem is?

Dan rent hun hond naar de gangkast. Met haar neus duwt Tonka tegen de half openstaande deur.

Waf, waf, waf!

Imke doet de deur verder open. Daar ligt de riem!

Te gek! Tonka, je bent een superspeurder! roept Imke blij.

Hoe komt dat ding in de gangkast? vraagt Marloes.

Imke haalt haar schouders op. Weet ik veel, antwoordt ze. Daar denk ik verder niet over na, hoor! Misschien heeft Tonka de riem zelf in de kast verstopt om ons te plagen. Kom mee, ik hang hem meteen aan de kapstok en dan gaan we zwemmen! Imke rent naar de voordeur. Ze pakt haar tas met zwemspullen. Kom je nog? roept ze.

Marloes zucht. Soms snapt ze niets van haar zus. Kon ze maar net zo onbezorgd zijn als Imke.

Vlug steekt ze haar hoofd om de kamerdeur en roept: Mam, de riem hangt aan de kapstok, hoor! Doe! Even later staat de tweeling bij de burens op de stoep. Imke probeert door het raam van de voordeur naar binnen te gluren. Maar ze ziet niets, want het glas is dik en bobbelig.

Marloes drukt op de bel. Nieuwsgierig Aagje! fluistert ze tegen haar zus.

Imke lacht. Ze drukt haar neus tegen het raam. Dan gaat de deur met een zwaai open en Imke tuimelt naar voren. Ze belandt languit op de deurmat van de familie Vierslag.

Tanja en Katja moeten vreselijk lachen.

Vlug krabbelt Imke weer overeind. Nou moe! roept ze verbaasd.

Tanja geeft haar vriendin een duwtje. Je bent veel te nieuwsgierig, Imke!

Vlug pakken Katja en Tanja hun zwemspullen. Lachend lopen ze de tuin uit naar de bushalte. Tonka volgt hen op een afstandje.

Marloes draait zich om en roept: Nee, Tonka, jij mag niet mee. We gaan naar het zwembad en daar is het verboden voor honden. Mam zal je straks uitlaten. We komen vanmiddag weer thuis. Dan gaan we lekker

spelen, oké?

Teleurgesteld loopt Tonka naar huis terug.

Katja Vierslag is even oud als Marloes en Imke.

Ze zitten dan ook op school alle drie in dezelfde groep. Tanja is iets ouder dan de anderen en zit een groep hoger. Hun detectivebureau

De vier speurneuzen heeft bij hen in het dorp al heel wat keren voor opschudding gezorgd. Zelfs de krant heeft uitgebreid verslag gedaan van de avonturen van de vier speurneuzen. Katja en Tanja wonen nog niet zo lang in het dorp. De vader van de meisjes is computerdeskundige. Hij moet voor zijn werk regelmatig naar het buitenland. Mevrouw Vierslag werkt bij een omroep op de productieafdeling.

Doordat de ouders van Tanja en Katja vaak weg zijn, hebben zij Saskia gevraagd om af en toe bij te springen in het huishouden. Saskia is eigenlijk journaliste, maar kan nog steeds geen werk vinden en dus verdient ze iets bij door bij de familie Vierslag voor de huishouding en de kinderen te zorgen.

Saskia heeft de meisjes al heel wat keren geholpen met hun speurwerk.

Ik hoop maar dat de bus snel komt, zucht Tanja.

Het is vandaag bloedheet!

Katja geeft haar zus een duw. Wacht maar,

Tan, lacht ze. Ik dompel je straks lekker onder water!

Marloes en Imke grinniken.

In de verte komt de bus aanrijden.

Met piepende remmen stopt hij bij de halte.

De deuren zwaaien open en de meisjes stappen in.

Zo, dames, zegt de chauffeur. Gaan we op stap?

Imke kijkt de man brutaal aan. Nee, hoor! We gaan

met de bus. Dat moet u toch wel begrijpen?

Tanja, Marloes en Katja lachen zachtjes om het gevatte antwoord van Imke.

De buschauffeur is heel even van zijn stuk gebracht, maar dan moet ook hij lachen. Ik hou wel van meisjes waar pit in zit. Als de meisjes naar achteren lopen, horen ze hem nog lachen.

In het midden van de bus zijn nog genoeg plaatsen vrij.

Marloes en Imke leggen hun tas onder hun zitplaats.

Tanja en Katja gaan tegenover hen zitten.

Inmiddels rijdt de bus alweer.

Wanneer gaat je vader naar Zweden? vraagt Imke.

Tanja haalt haar schouders op. Dat weet hij nog niet. Waarschijnlijk overmorgen, maar het kan ook al morgen zijn.

Imke kijkt naar buiten. De bus rijdt flink door.

De huizen flitsen voorbij. Het lijkt mij best wel spannend als je voor je werk steeds naar allerlei landen moet. Ik denk dat ik dat later ook ga doen!

Dan zul je toch op school wat beter je best moeten doen, Im! plaagt Marloes haar zusje.

Tanja en Katja knikken. Ze weten allemaal dat Imke een hekel heeft aan leren.

Imke haalt haar schouders op en zegt: Ik word later een beroemde detective! Eentje die de hele wereld afreist om mysteries op te lossen. Let maar op mijn woorden!

Een paar mensen kijken Imke onderzoekend aan.

Ze hebben gehoord wat ze zei en zijn nieuwsgierig geworden.

De man op de bank voor hen draait zich om en kijkt haar lachend aan. Zo, dat zijn grote plannen!

zegt hij.

Imke kijkt trots. Ik ben niet voor niets de dochter van rechercheur Zevenaar. Mijn vriendinnen en ik, Imke wijst naar de andere meisjes, hebben een echt detectivebureau. U heeft vast weleens iets over de vier speurneuzen in de krant gelezen. Tot nu toe hebben wij al heel wat mysterieuze zaken opgelost, nietwaar, meiden? Imke kijkt Marloes, Tanja en Katja trots aan.

Tanja knikt, maar Marloes geeft haar zus een schop. Idioot! sist ze. Dat gaat niemand wat aan!

Imke zwijgt. Marloes heeft gelijk. Als detective moet je onbekend blijven. Wat stom dat ze het geheim van de vier speurneuzen zomaar in de bus heeft zitten vertellen.

De man kijkt haar verbaasd aan.

Imke kijkt verlegen naar de grond. Het is doodstil in de bus. Het lijkt wel alsof iedereen zijn adem inhoudt. Maar na een paar seconden gaan de mensen weer verder met hun gesprekken.

Waarom deed je dat nou? vraagt Marloes een beetje boos.

Imke reageert niet. Ze schuift met haar voeten heen en weer.

Tanja lacht. Het geeft niet, hoor! De mensen zijn het zo weer vergeten.

Maar Marloes heeft haar twijfels. Ze kijkt de andere passagiers argwanend aan. Niemand hoeft te weten dat zij de vier speurneuzen zijn.

Hebben jullie zin in een dropje? vraagt Imke. Ze pakt haar tas en haalt er een rol drop uit. Daarna zwiept ze haar tas weer onder de bank.

De bus stopt nog een paar keer. Er zit nu alleen nog maar een mevrouw in de bus.

Als de bus weer stopt, stapt de mevrouw, die op de bank achter hen zit, ook uit.

Bij de volgende halte moeten wij eruit! zegt Tanja.

Nu stopt de bus voor het zwembad. Als de deuren opengaan, horen ze de stem van de buschauffeur door de microfoon: Veel plezier, dames!

Tanja, Katja en Marloes pakken hun tassen en stappen uit.

Imke staat nog in de bus. Ze zoekt haar tas. Ze kan hem niet vinden. Imke schreeuwt: Mijn tas! Iemand heeft mijn tas meegenomen! Ze zwaait met haar armen naar de anderen, die ondertussen al buiten op de stoep staan te wachten.

Marloes steekt haar hoofd om de hoek van de deuropening. Wat zeg je? roept ze en ze stapt weer in.

Mijn zwemtas is weg. Iemand heeft mijn tas meegenomen! zegt Imke wanhopig.

Nu komen ook Tanja en Katja de bus weer in.

De buschauffeur staat op van zijn stoel en loopt naar Imke toe. Wat is er aan de hand? vraagt hij.

Imke vertelt hem dat haar zwemtas weg is.

Leuk, hoor! snikt ze. Iemand heeft mijn tas meegenomen. Nu kan ik niet zwemmen!

Marloes loopt naar haar toe en legt een arm om de schouder van haar zus. Kom maar, Imke.

Je mag mijn handdoek wel lenen en gelukkig heb ik de portemonnee in mijn tas gedaan!

Imke rukt zich los en roept: Hartstikke lief, hoor!

Maar hoe wil je dat ik ga zwemmen? In mijn blootje soms?

Nu moeten Tanja en Katja een beetje lachen.

Imke kijkt boos. Ja, lach maar.

De buschauffeur haalt zijn schouders op. Ik denk dat je tas wel weer terecht komt. Misschien heeft iemand hem per ongeluk meegenomen. Ik zal je adres even noteren, dan bel ik je op zodra we je tas gevonden hebben. De man pakt een pen en schrijft het adres van Imke op zijn bloknoot. Ook noteert hij hoe de zwemtas van Imke eruit ziet en wat voor spullen erin zitten.

Dan stappen de meisjes weer uit de bus.

Ik hoop dat jullie evengoed nog een fijne dag hebben, meiden! roept de chauffeur hen na.

Imke kijkt verdrietig. Als de bus weggrijdt, draait ze zich om en zegt: Gaan jullie maar lekker zwemmen. Ik wacht hier wel op de volgende bus, die me weer naar huis kan brengen. Imke laat zich op een bankje bij de bushalte neerploffen.

Marloes loopt naar haar zus toe en maakt haar eigen tas open. Ze zoekt in haar tas. Ik heb, geloof ik, mijn badpak er ook nog in zitten. Dan doe ik dat wel aan!

Imke springt op. Echt waar?!

Met een triomfantelijk gebaar haalt Marloes haar badpak uit de tas tevoorschijn. Voilà! roept ze.

Imke kijkt verbaasd. Wat zeg je nou?

Nu moet Marloes lachen. Alsjeblieft, gekkie! Dat is Frans. Ze pakt haar bikini en geeft hem aan haar zus.

Samen lopen ze naar de ingang van het zwembad.

Even later liggen ze met z'n vieren lekker in het gras aan de rand van het zwembad. Imke heeft de bikini van Marloes aan.

HOOFDSTUK 2

Een vreemd telefoontje

De vier speurneuzen hebben toch nog een heerlijke dag in het zwembad en pas laat in de middag komen ze bruinverbrand weer thuis.

Ik bel meteen naar het hoofdkantoor van de busonderneming, zegt Imke. Misschien is mijn zwemtas al gevonden.

Marloes knikt.

De tweelingzusjes lopen de tuin in.

Tanja en Katja zijn al doorgelopen naar hun eigen huis.

Als mevrouw Zevenaar haar dochters ziet, kijkt ze hen streng aan. Imke en Marloes schrikken ervan.

Wat is er, mam? vraagt Marloes. Is er iets gebeurd?

Mevrouw Zevenaar haalt haar arm achter haar rug vandaan. Aan haar hand bungelt de zwemtas van Imke.

Met een kleur stottert Imke: Hoe... hoe kan dat nou?

Ook Marloes kijkt verbaasd.

Mevrouw Zevenaar geeft de tas aan Imke. Je moet voortaan wat zuiniger op je spullen zijn, jongedame!

Je hebt deze tas in de bus laten liggen.

Imke kijkt verbaasd. Maar ik...

Haar moeder valt haar in de rede. Nee, dame, geen smoesjes nu. Je mag blij zijn dat een mevrouw de tas vanmiddag heeft teruggebracht.

Imke en Marloes snappen er niets van. Imke heeft haar tas helemaal niet in de bus laten liggen.

De tas was gewoon weg toen ze wilden uitstappen.